

Президія Верховної Ради СРСР постановляє:
Скликати сьому сесію Верховної Ради Союзу
Радянських Соціалістичних Республік сьомого
зібрання 16 грудня 1969 року в м. Москві.

Голова Президії Верховної Ради СРСР
М. ПІДГОРНІЙ.

Секретар Президії Верховної Ради СРСР
М. ГЕОРГАДЗЕ.

Москва, Кремль.

14 листопада 1969 р.

МОЛОДІЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ЗВІТУЄ КОМСОМОЛЬСЬКИЙ КОМІТЕТ

В ЗАЛІ ПРИСУТНІ...

В просторій залі, прикрашеній портретом В. І. Леніна, червоними полотнищами лозунгів, людно. Сюди з'їхались на щирі розмови ті, хто представляє собою 3614 членів Олександрійської районної комсомольської організації. Зібрався юнаки і дівчата, комсомольські активісти, яким товариші довірили вирішувати справи комсомолу району.

— На конференції присутній Герой Радянського Союзу Олександр Жежеря!

— Герой Радянського Союзу Олександр Жежеря загинув смертю хоробрих в боях з німецько-фашистськими загарбниками. Навічно занесений в списки районної комсомольської організації.

— На конференції присутній Герой Радянського Союзу Іван Чередниченко!

— Герой Радянського Союзу Іван Чередниченко загинув смертю хоробрих в боях за свободу і незалежність нашої Вітчизни.

— На конференції присутня комсомолка-партизанка Великої Вітчизняної війни Марія Микизіл.

— Комсомолка Марія Микизіл закатована фашистськими загарбниками. Навічно занесена в списки районної комсомольської організації.

Присутні на конференції. Так, вони живуть і сьогодні, живуть в серцях комсомольців, в їх трудових зверненнях...

На конференцію молоді виробничники представили свої трудові рапорти. Виступаючи від імені двадцяти восьми комсомольсько-молодіжних механізованих ланок району, механізатор колгоспу «Заповіт Леніна» Микола Величко доповідав, що взяті соціалістичні зобов'язання на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна, виконано з честю.

З рапортами прийшли групкомсори комсомольсько-молодіжних виробничних колективів, секретарі комітетів комсомолу артілей, які носять ім'я вождя. Ось один з рапортів:

«Тракторна бригада імені 50-річчя ВЛКСМ колгоспу імені В. Ульянова, готуючись до славного ювілею, взяла на себе соціалістичне зобов'язання зібрати з гектара: озимої пшениці — 26 центнерів, цукрового буряка — 250, кукурудзи — 43, соняшнику — 19 центнерів.

Зібрано з кожного гектара: озимої пшениці — 29,8 центнера, цукрового буряка — 251, кукурудзи — 45, соняшнику — 19,7 центнера».

Хороший подарунок ювілею підготували комсомольсько-молодіжні ланки з колгоспу «Прарок комунізму» (ланковий Микола Лапко), де зібрано по 45 центнерів кукурудзи у зерні, Віктора Жира з колгоспу імені Леніна (с. Нова Прага), та інші.

Не відстають від механізаторів і молоді тваринники. Про трудові успіхи доярки з комсомольсько-молодіжної МТФ колгоспу імені Леніна (с. Протопоівка) розповіла групкомсорг Тетяна Зелентур. Тамара Волинець — з кінзаводу, Варвара Рубан — з колгоспу імені Свердлова, Людмила Хала — з колгоспу імені ХХІ з'їзду КПРС, Валентина Мартиненко — з колгоспу імені Леніна (с. Нова Прага) ведуть перед в змаганні серед доярок. При підведенні підсумків змагання на кращого по професії, найпрацьовитішою молоддю дояркою в районі визнано Валю Мартиненко. Кращим молодим трактористом виявився Микола Туз з колгоспу «Комунар», комбайнером — Іван Омельченко з колгоспу імені Петровського, телятницею — Галина Білик з колгоспу імені Чапаєва.

517 юнаків і дівчат району включились у змагання. Кожен трудовий день молоді виробничники вкладають в загальнонародну справу — справу побудови комунізму.

В районі широко розгорнуто сітку комсомольського політнавчання. В нинішньому навчальному році в політичні гуртки прийшли досвідчені пропагандисти, з яких 74 мають вищу і незакінчену вищу освіту, 30 — середню спеціальну. Серед них 71 пропагандист, який є членом КПРС або ж кандидатом в члени КПРС.

На конференції були розглянуті питання військово-патріотичного виховання, спортивної підготовки, дозволяючи молоді, тощо.

Відмічаючи досягнення районної комсомольської організації в справі виховання молоді, доповідач і ті, що виступили, принципово критикували недоліки в роботі окремих комсомольських організацій.

Йшлося, зокрема, про те, що до комсомольського активу слід більше залучати спеціалістів сільського господарства, більш дійовою та різноманітною новими формами повинна бути робота по поліпшенню молодіжного дозвілля, атеїстичного виховання та ін.

В роботі конференції взяли участь перший секретар Олександрійського РК КПУ К. І. Сабанський, секретар РК КП України Б. П. Захарченко та секретар обкому комсомолу Т. П. Лашевська.

На організаційному пленумі було обрано бюро райкому комсомолу. Першим секретарем обрано Михайла Громова. Другим — Михайла Ягоденка. Начальником районного штабу «Комсомольського прожектора» обрано Степана Генала.

ІДЕ ЛЕНІНСЬКИЙ ЗАЛІК

ЩЕ ОДИН— ДО НАШИХ РЯДІВ

— Поздоровляю! Вас прийняли в члени Всесоюзної Ленінської Спілки Молоді, — урочисто звертається Дмитро Котиков, секретар комсомольського комітету, до дівчини, що схильована стоїть перед столом.

Міцний потиск руки, і Майя Петляєва виходить. Комітетчани — Віктор Ігнатов, Володимир Лапенко, Аркадій Золотарьов та інші — переглядаються між собою і широко посміхаються.

Майя Петляєва, учениця токаря, — одна з тих, хто ще, не будучи комсомольцем, успішно склав Ленінський залік.

Разом з нею склали залік більше 160 молодих заводчан. На першому етапі заліку комсомольці видали промову В. І. Леніна на III з'їзді комсомолу, на другому — праці вождя «Великий почин» та «Як організувати змагання». Молодих поетів консультували досвідчені товариші — комуністи Олександр Юхимович Задвирний, Павло Федорович Дрига та інші. Тож і на першому, і на другому заліку молоді показали високі теоретичні знання. Підтвердили їх успіхами в праці.

За 10 місяців завод випустив продукції на суму 3 мільйона 828 тисяч карбованців при плані 3 мільйони 772 тисячі. І в цьому немала заслуга комсомольців, адже на заводі кожний сьомий робітник — член ВЛКСМ. Зараз заводчани борються за те, щоб п'ятирічний план виконати до 7 листопада 1970 року, а комсомольсько-молодіжні бригади комуністичної праці Петра Шаєця взяли зобов'язання виконати п'ятирічний план до ювілею комсомолу України. І підтверджують свої слова високим виробничим, виконуючи денні і місячні норми на 150—160 процентів.

Ленінський залік сприяв підвищенню як трудової, так і політичної активності комсомольців. Підводячи підсумки першого етапу, комсомольські збори заводу звернули увагу на те, що лише 10—11 процентів членів ВЛКСМ мають комсомольські дручення. На другому етапі збори вже констатували, що кожний другий комсомолец має дручення.

До комітету заходить Віктор Михайлов. Він теж учень токаря, на заводі працює недавно. Дмитро Котиков привітно посміхається, згадуючи, як вчепився відповідал Віктор на питання громадсько-політичної комісії, здаючи залік. Видно саме тоді і народилася в хлопця думка стати членом ВЛКСМ. І не лише в нього одного. За останній час комсомольська організація Кіровоградського ремзаводу «Укрспільгостехніки» виросла майже на 30 чоловік.

В. ЦВЯХ.

Біля прилавка з'явилися дівчата. Купують шерстяну тканину.

— Мені три метри. На плаття.

Марина приглядається до дівчини.

— Вам і два метри вистачить. Це ж широка тканина. Сто сорок сантиметрів.

Дівчина трохи ніяковіє. І тоді:

— Ото спасибі. А я думала...

Підходить інший покупець. Це вже літня жінка. Торкається руками залишка трикотажного полотна.

— О ні, я вам підберу краще...

І отак завжди. За вісім років роботи в Кіровоградському магазині № 92 Марина Островська має десятки подяк від покупців. Її шанують за увагу до людини, за доброзичливість.

Фото В. КОВПАКА.

НАЗУСТРІЧ ЗНАМЕННІЙ ДАТІ

МОСКВА. «Показують видавці Ленінграда» — виставку під цим девізом відкрито в столиці, у Комітеті по пресі при Раді Міністрів СРСР. Експоновані на ній книги, альбоми, плакати присвячені життю і діяльності В. І. Леніна.

Тут можна ознайомитися з щойно випущеною видавництвом «Аврора» книгою «Ленінські місця на Карельському перешийку». Вона буде хорошим путівником як для радянських людей, так і для гостей із-за рубежу.

РОСТИ, ЗЕЛЕНИЙ ДРУЖЕ!

ГІЛКИ З ДЕРЕВА ФАНТАЗІЇ

З НОВУ холодний осінній вітер... А тут, в кабінеті директора школи Григорія Антоновича Безвушка, затишно, привітно. Гомонимо з ним якось десяток хвилин, а він вже встиг кілька разів підвестися з-за столу, заглянути у вікно.

— Там діти, — тихо говорить Григорій Антонович.

І ота теплість, з якою було мовлено «там діти», змушує і мене пройтися до вікна.

На перший погляд, здавалося б, звичайна собі картина: біля клумб, поміж дерев поростають з лопатами і грабелями хлопчики та дівчатка. Без вихователя. Але робота, наче добре злагоджена гра, кипить в руках школярів.

А кілька років тому тут був степ. Ані деревця тобі, ні кущики. Лише позад шляхом, що проліг з Бобринця на Кіровоград, тихо шуміли сумовиті тополі. Та ось на околицю райцентрового містечка прийшли люди, машини. А через котрийсь там час виросла триповерхова будова.

З великими світлицями, вікнами, просторими кімнатами.

Це один лодорозкоп дивувався тієї давньої осені: як це так? Школа, а біля неї жодного деревця? Диво, та й годі!

Лиш не було коли розводити руками виняткам, учням, що вперше переступили поріг нової школи-інтернату. Обмірковували, планували, радялися... І ось наслідок: вишні, тополі, клени обрамили гамірно шкільне подвір'я, виросли квітні клумби.

ЗДАВАЛОСЯ Б: школу озеленено, прикрасили ділянки також приведені в належний порядок, та чого б ще прагнути? Сиди собі за книжкою, розв'язуй задачі, вивчай хитромудрі закони геометрії, фізики... Так ні ж! Ось і минулого літа не один клас, що приїздив на виробничу практику до школи, надовго після основної роботи залишався в прикрасному сквері. А коли продзвенів першозвересневий дзвоник, на одній з лінійок керівник гуртка юнаків Микола Антонович Ільченко оголосив:

— Всі ми любимо квіти... Та найгарніші виростили восьмикласники!

Що тут трапилось! Після лінійки групи учнів кожного класу довели, що й на їх квітниках он скільки фарб — справжній веселка. І все ж погодилися, що восьмикласникам вдалося виростити найкращий букет. Правда, з цим доводилося змиритися піонерів з 8 «А». Але Микола Антонович і їх переконав. Гляньте, мовляв, які сині, рожеві, білі айстри відповідають квітникам ваших суперників!

Тоді загомоніли юннати:

— Миколо Антоновичу, а що коли провести вечір любителів природи?

— Та й розповісти про історію озеленення школи...

Ідею було підхоплено учнями всіх класів. Через якийсь тиждень на шкільній дошці оголошено з'явився плакат, який повідомляв про проведення вечора «За Ленінське ставлення до природи».

Ось НАСТАВ довгожданий день. Біля дверей одного з

класів юрмляться учні, вичікують, коли ж врешті покажуть їм оте диво, про яке цілий тиждень тільки й балакали. А диво виявилось звичайним, але не без цікавості сприйняли його вихованці школи.

На сцені — стіл, накритий червоною скатертиною, а навколо нього — віночок з живих квітів. В глибині сцени з великого портрета всміхається Ілліч.

Того вечора було багато виступів. Та чи не найтепліше сказала про дерева шестикласниця Оля Романенко:

— За вікнами шугає вітрами пізня осінь... Вже й листя облетіло з дерев, а вони стоять — трішки соромливі, свіжі тополі і вишні, мов дівчатка з нашого класу...

А семикласниця Надя Бураченко розповіла про те, як до хворого Леніна в Горки принесли комсомольці саджанці вишень.

Потім було оголошено конкурс на кращий вірш, малюнок про природу. Переможцями вийшли Віта Розешик та Віра Ярова.

Другого дня учні замської школи вже можна було зустріти в районному Палаці піонерів. Вони йшли з собою квіти, гербарії, куку-

рузу, картопки і стелі, який яскраво розповідав про школу і природу. Експонати інтернатів на районній виставці виявилися найкращими.

А ОЦЕ нещодавно, по закінченні уроків, з шкільного подвір'я вийшла автомашина. Вона викотила на шосе, потім — на степову дорогу, та й подалася до недалекого ліска. Директор інтернату злегка помахав рукою гамірній дітворі, поважав:

— Збираємо лікарські рослини...

Виявляється в школі вже збираються немалі запаси жолудів, шишків, глоду, черемхового насіння... І тут, як бачимо, йдеться не про звичайний збір сировини для виготовлення ліків. Є розуміння повніше, глибше. А іменується воно — ходіння в природу.

— Формується людина культурна, — говорить Григорій Антонович. — А людина, котра кохаться в красі волошки, не може мати кам'яне серце...

Ціаком приєднується до думки директора школи.

В. ЮР'ЄВ.

м. Бобринець.

● ПРОБЛЕМИ, ДОСВІД, ІНІЦІАТИВА

ШКОЛА
ЛЕНІНА

Знову — з квітами

Ось уже кілька років комсомольці артіль «Іскра» Гайворонського району, вивчаючи революційну теорію в гуртках комсомольської політосвіти, підсумовують знання на Ленінських уроках, через призму ленінської думки оцінюють свої знання і роботу. За минулий навчальний рік в сітці комсомольської політосвіти в цій організації проведено три Ленінських уроки — «Вчимося комунізму, будуюмо комунізм», «Ідеї Леніна живуть і перемагають», «Держава і ми».

Характерною рисою Ленінських уроків в колгоспі «Іскра» є не лише діловитість, а й масовість, використання різних форм емоційного впливу. Готуючись до цих уроків, комсомольці не лише законспектували праці В. І. Леніна «Завдання Спілок молоді», «Великий почин», «Що таке Радянська влада», «Чергові завдання Радянської влади», а й розурили ряд пісень про Леніна, виготовили чимало стендів про його життя і боротьбу.

Пропагандист І. Маличенко, ініціатор цих уроків, працює в тісному контакті не лише з комсомольськими активістами, а й з працівниками клубу і бібліотеки. Тому тут нерідко до Ленінських уроків організовують спеціальні книжкові виставки, під час підготовки проводять бібліографічні огляди літератури та ін.

Нещодавно комсомольці колгоспу Ленінським уроком «Ленін і молодь, молодь і Ленін» підсумували черговий етап Ленінського заходу. Слово про цей урок — пропагандисту І. Маличенку.

ГОТУЮЧИСЬ до Ленінського уроку на тему: «Ленін і молодь, молодь і Ленін», комсомольці нашої організації знову звернулися до своїх конспектів праці В. І. Леніна. В день Ленінського уроку відбулися збори комсомольських груп. Збори пройшли в молодих механізаторів, шоферів, у комсомольсько-молодіжному колективі молочно-товарної ферми № 2. Кожна група підсумувала зроблене, підготувала рапорт.

І ось настав вечір. До контори колгоспу, де мав відбутись Ленінський урок, йшли з квітами, несли альбоми про життя і діяльність вождя.

Урочисто прибраний зал. Тут розміщено в центрі фотомонтаж, виготовлений комсомольцями. — «Ленін і молодь». Далі стенди про революційну діяльність Ілліча: «Вічно живий», «Вчимося в Ілліча» та інші. На столах — альбоми з малюнками і фотографіями вождя. На червоному полотнищі — вишитий рушник і напис «Назустріч 100-річчю з дня народження В. І. Леніна». Нижче — рапорти молодих колгоспників Іллічу.

Ось про що рапортували комсомольські групи в цей день:
20 молодих механізаторів вико-

нують змінні норми на 110—120 процентів. Зобов'язалися закінчити підготовку техніки до весни на 10 днів раніше строку.

11 комсомольців-водіїв на вивезенні цукрових буряків норми виконують на 130 процентів.

Комсомольсько-молодіжний колектив другої молочно-товарної ферми зобов'язався до 29 жовтня надіти по 2300 кілограмів молока на фуражну корову, вже надано 2410 кілограмів при річному зобов'язанні 2500 кілограмів.

Серед молоді ветерани праці і війни, передовики колгоспного виробництва. Починається Ленінський урок. Завідуюча сільською бібліотекою Н. Л. Романюк розповідає про III з'їзд комсомолу, про великий приклад беззавітного служіння В. І. Леніна справі революції.

Ще до уроку, вивчаючи твори В. І. Леніна, комсомольці включили до своєї програми виступи В. І. Леніна на Красній площі і травня 1919 року, «Звернення до Червоної Армії». В залі тиша. Всі слухають «Звернення до Червоної Армії», записане на грампластинку.

«...Червона Армія переможна, бо вона об'єднала мільйони трудових селян з робітниками, які навчилися тепер боротися, навчилися то-

вечері після роботи сідали за книги Ілліча, як здобували перемоги у культурній революції».

«Великого значення надавав В. І. Ленін молоді, її участі в будівництві комунізму», — починає свій виступ Є. Панасюк і далі веде мову про те, як вирішує завдання будівництва комунізму нинішня молодь.

Про подвиги комсомольців в 40-і роки розповів ветеран війни І. В. Демченко, а завідувач молочно-товарною фермою комуністичної праці П. О. Свідоний — про те, як молодь виконує соціалістичні зобов'язання, взяті на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. Його розповідь доповнила доярка, групкомсорг комсомольсько-молодіжного колективу Галина Цвирихівська.

Присутні співзвучно «Марш комуністичних бригад», а потім йдуть до пам'ятника В. І. Леніну і кладуть до підніжжя букети живих квітів.

На закінчення Ленінського уроку присутні подивились кінофільм «Товариш Арсеній».

І. МАЛИЧЕНКО,
пропагандист гуртка «Бесіди про партію».

Гайворонський район.

вариської дисципліни... За нами буде перемога. Влада поміщиків і капіталістів, зломлена в Росії, буде переможена в усьому світі»

Промова закінчилась. Знову тиша, а потім — хвилюючі оплески.

Ветеран колгоспу, комсомолец 20-х років, член КПРС з 1942 року Іван Якович Керасовський починає оповідь про те, як у важкі часи колективізації вони

Це вже не новина, що наші міста розростаються з кожним днем, і все більше з'являється будинків у щойно спланованих кварталах. І, звичайно ж, будівельники передбачають в нових районах повний комплекс установ для обслуговування населення. В одному з районів міста Олександрії, де нині споруджується житловий масив, навесні цього року було відкрито гарно оздоблений гастроном № 3 відділу робітничого постачання тресту «Олександрівгаз». На честь гірників йому дали найменування «Шахтар».

Можливо, нічим і не відрізнявся б цей гастроном від інших новозбудованих.

● **ВІДПОВІДАЙ,**
ТОВАРИШУ КОМІТЕТИ

„Я ТЕБЕ ПОРОДИВ“
І... ЗАБУВ

Та коли ви зайдете до його просторої зали, вам, насамперед, впаде в очі напис: «Вас обслуговує комсомольсько-молодіжний колектив». Після цього — звернете увагу на продавця і побачите молоді обличчя, помітите, що на білосніжних курточках продавців племениють комсомольські значки.

Ідея створення комсомольсько-молодіжного магазину виникла задовго до урочистого відкриття гастронома. З цієї метою було відібрано 18 кращих учнів з Олександрійського профтехучилища № 8. 26 квітня, після того, як у присутності гостей було презентовано червону стрічку, тут же, в гастрономі, дівчата одержали трудові книжки. Начальник відділу робітничого постачання І. Дудник привітав їх з початком трудового шляху, пообіцяв успіху підтримку.

Представник міському комсомолу вручив щойно організованому колективу Червоний прапор. Право на його зберігання матиме той відділ, який доміється найвищих показників у змаганні.

Робота продавця має, образно кажучи, два фази. Перший, назвемо умовно — парадний, доступний очам відвідувача, покупця. Це — чиста простора зала, зі смаком і фантазією виконана виставка товарів, вправна робота дівчат. Що ж до другого, то це — тильовий фасад, робота, якої не бачить покупець, але яка спрямована на те, щоб він був задоволений. Успіх же в роботі залежить від їх взаємозв'язку.

Якщо говорити про перший бік питання, то тут претензій бути не може. Хіба що хтось із дівчат іноді не зовсім вправно відпустить громадянці чи громадянину той чи інший товар. Зрозуміти це можна, тому що працюють вони всього по півроку. А ось що стосується другого, умов роботи продавця, допомоги дівчатам, як молодим спеціалістам, то тут далеко не все гаразд.

Складські приміщення гастронома не обладнані механізмами, за винятком ліфта. Немає й зручного під'їзду до гастронома. Привезений товар проходить на руках дівчат такий шлях: з автомобіля до ліфта, з ліфта до камер. Якщо врахувати, що довжина коридора 75 метрів, і що товар надходить до магазину 10—15 тонн щодня, то можна уявити со-

бі, скільки «тонно-кілометрів» доводиться робити дівчатам щомісяця.

До цього часу ще повністю не встановлено й холідильне обладнання, хоч план, доведений колективом на комсомольській зборі, вартує цієї «недоробки».

Вік дівчат, що працюють в «Шахтарі», рівняється в середньому вісімнадцяти рокам. Є у них своя комсомольська організація, яку очолює Валя Іванова. Щомісяця збираються вони на комсомольські збори. Вирішують актуальні питання, підводять підсумки змагань на кращого по професії. Перехідний черговий мандат побував у руках Мотрі Коновалової, Шури Носкової. Зараз

Основи питання, які виносяться на обговорення зборів, — виробничі. І не дивно, бо досвід у продавців ще небагато, а професія їх потребує і хороших знань, і міцних навичок. Колектив гастронома заготовив овочевих консервів і фруктових соків стільки, що їх вистачить до нового врожаю. Кожна банка пройшла через руки дівчат. А от про них самих не потурбувалися, як слід. Не подумали про те, щоб обладнати гардероб, бо сьогодні навколо єдиної шаляки в побутовій кімнаті в робочий час виникає досить таки мальовничі картини з пальт, капелюшків, чобітків, парасольок, сумочок тощо.

З початку роботи гастроному було доведено план, що виражається досить круглою сумою. Але реальних умов для його виконання не було, бо не було де зберігати м'яси, риби та інші товари. А дівчата здавалися знизують плечима. Як же це, моваля, виходить: працюємо добре, а плану не виконуємо. І тільки нещодавно план товарообігу для гастронома № 3 було значно знижено.

Дивимось на це питання з іншого боку. Згідно з законами педагогіки молодим продавцям було наведено певну моральну травму. Бо й зв'язатися, й зацікавленості в роботі в них було б більше, якби вони усвідомили, що виконують реальний, а не «занижений» план.

Олександрійський міському комсомолу зробив, безперечно, хорошу справу, створивши в гастрономі «Шахтар» комсомольсько-молодіжний колектив. Урочисте відкриття гастронома, вручення трудових книжок — все це запам'ятовується, все це хвилювало. Та надалі про колектив майже забули, своєчасно не подкачилися ходом змагань. Можливо, варто було порахувати дівчатам зпернутися до комсомольців заводів, яких в Олександрії чимало, зі своїми проблемами «малої механізації». Гадаю, комсомольці-робітники могли б допомогти дівчатам з-за прилавка.

Новоствореному молодіжному колективу тріба б допомогти і в питаннях виробничого навчання, й відпочинку, бо до взяття досвіду вісімнадцятирічним дівчатам, вчорашнім ученицям училища?

Б. КУМАНСЬКИЙ,
власкор «Молодого комунара».
М. Олександрія.

Чехословацька Соціалістична Республіка. Велику питому вагу у виготовленні машин займає в республіці комбінат важкого машинобудування імені В. І. Леніна в Пльзені. Турбіни для теплоцентралей і гідроелектростанцій, прокатні стани, обладнання для заводів важкого енергетичного машинобудування, електровози, що виготовляються на комбінаті, йдуть не тільки на задоволення потреб країни, але й у величезній кількості експортуються в багато країн світу.

На знімку: складання турбіни потужністю 200 тисяч кіловат на комбінаті важкого машинобудування імені В. І. Леніна в Пльзені.

Фото ЧТК — АПН.

ЛЕКЦІЯ
ПРО ЛЕНІНА

КАНБЕРРА, 15 листопада. (ТАРС). Тут у Національному університеті вчора відбувся семінар з питань міжнародного становища, в якому взяли участь професори, викладачі і аспіранти кафедри політичних наук. На семінарі з доповіддю «Ленінські принципи і цілі зовнішньої політики Радянського Союзу» виступив представник радянського посольства.

В дар університетові від імені посольства СРСР в Австралії на семінарі було передане Зібрання творів В. І. Леніна англійською мовою. Завідуючий кафедрою політичних наук, професор Томас Рібі подякував за подарунок і заявив, що ленінські праці допоможуть студентам і викладачам університету в їх навчанні і роботі. Зібрання творів В. І. Леніна буде зберігатися в університетській бібліотеці.

ДО 50-РІЧЧЯ
КОМУНІСТИЧНОГО
ІНТЕРНАЦІОНАЛУ
МОЛОДІ

БЕРЛІН, 15 листопада. (ТАРС). Вчора в молодіжній вишній школі ім. В. Піка відбулась наукова конференція, присвячена 50-річчю з дня

створення Комуністичного Інтернаціоналу Молоді (КІМ). На конференції були присутні ветерани молодіжного руху, очільники та інші представники громадськості НДР, а також делегація ЦК ВЛКСМ.

«Створення КІМ було історично необхідним і закономірним явищем. Воно нерозривно зв'язане з ім'ям В. І. Леніна», — сказав у своєму виступі секретар центральної ради Співки німької імперської молоді Егон Кренц. У своєму виступі він відзначив, що Співка німької імперської молоді вірна заповітам і традиціям КІМ.

Ветеран німької комсомолу, відомий діяч КІМ Ганс Мало у своєму виступі сплинився на боротьбі КІМ проти фашизму і закликав прогресивну молоді світу виступити єдиним фронтом проти імперіалізму, реакції, неофашизму, за мир, національне визволення і соціальний прогрес.

СВАВОЛЯ ПОЛІЦІЇ

ПАРИЖ, 15 листопада. (ТАРС). Не припиняються заворушення студентів Мадридського університету. Незважаючи на постійне перебування поліції у приміщеннях університету, групи студентів планують мітинги в аудиторіях факультетів. Як повідомляє агентство ЮФІ, близько ста студентів філософського факультету провели демонстрацію протесту. Один баскський патріот, який брав участь у великій демонстрації проти франкістської диктатури 29 жовтня у Біляба, був паризький поліцейський і вмер. Поліція жорстоко придушила цю демонстрацію, відкривши вогонь по маніфестантах.

ПІСЛЯ ВИСТУПУ «МОЛОДОГО КОМУНАРА»

„БІФШТЕКС І МОДЕЛЬНІ ТУФЛІ“

Під таким заголовком у нашій газеті було надруковано критичний матеріал про роботу Ілліча міста Світловодська, лекція.

Як повідомив редактор директор Світловодського комбінату громадського харчування М. Тихоненко, матеріал рейдоскладу комбінату. Керівники підприємств громадського харчування суворо попереджені, намічені конкретні заходи щодо поліпшення роботи харчовиків.

В нинішньому році близько 4 тисяч школярів м. Кіровограда, що згуртувалися в колективі фізкультури при будинкууправління № 7, взяли участь у спартакіаді «Юність». Футболісти, баскетболісти, тенісисти не поступили першістю жодній команді своїх ровесників. З успіхом були й інші спортсмени. Тож не дарма колектив юних ентузіастів будинкууправління вважається одним з найкращих у місті.

На цьому знімку — дев'ятикласниці СШ № 13 О. Маслова та Г. Коротка. Їх також можна часто побачити на спортивних майданчиках будинкууправління. Найулюбленіший вид спорту в цих дівчат — теніс.

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

Володимир БАЗИЛЕВСЬКИЙ.

ОБРИСИ ВІТРУ

З рукопису нової книги

МАЖОРНА ЕЛЕГІЯ

Вже обрй вилиняв, і вересень скрадливо
Підпав до злого і дерева,
Пострижені під бокс іжакуваті ниви,
І снить вчорашнім днем згасаюча трава.
Скупіше на тепліне, шедріше на задуму,
Зволожує роса забуті картоплі,
І скоро-скоро вже тремким пунктиром суму
Білясту високость позначать журавлі.
Проворні горобці крикливо ярмаркують,
Над шляхом цілий день — їх віче гомінке,
Загуста курява, тяжкі ширти німують,
І в'яже павучок мереживо тошке.
Холоднуть кавуни, немов гарматні ядра,
Занурюєм ножи в їх іскрометні сніги,
Але мовчить земля, і все чіткіше — амби
Глухого небуття з глухої тайни.

Десь там зима в похід ааштує сани тихо,
Помчить лихий борей за снігом навздогін,
І тумани ячать, і ніч грипозно дихає,
Під полоханих дрозів холодний передзвін.
Ти озвонив хоч раз на цей мінор довкоза,
Збагнувши суть злих, що поспішає в даль,
То викине десь гучний, то осяне хилим чолом,
То скрапує з дерев ясна її печаль.

Бо я нам немов птахам судилося відлітати,
Весілашу учту трав полишивши другим,
І пе, як трибунал: від батьківської хати
Назавше заблукать за обширом німим.
Та, сумніве, зажди, — в перезві вечоровій
Наш дух постереже не безгомінь пуста,
Відлетимо туди, немов ластки клеючі,
Відлетимо туди, а лишимося — тут.

На поісненій клеч ми встанем безтілесно
Під вітер молодий, що обрй напани,
І прийдемо сюди, і кожним нервом скреснем,
Коли весільний гук ти знов зачнеш весня.

ЗАСПІВ

В годину вітри і жури,
І в скрутї серця чужого,
Скрасають в пам'яті вітри,
Вітри мого минулого.

Та солубиний оборт,
Та соція злотобризи,
Отам, де ввійшов за поріг
Я в світ, що грав і блискав,
І пам'ятаю й дотепер,
Я в шасну мить прозріння,
Я зачарований завер
Його благоволінням.

Медами повнідали столи
Живих пісень співаля,
А біля жодоба воли
Ліниво ремігали.

У кришталеву прозорін
Плавля хати юрбою,
Була земля, немов чернє,
Як воїн піся бою.

І скриньку я, і в даль простер
Своє дитинство горде,

І потягнувся навпростець
Через поля і тони.

Коли ж не стримавши ноги,
Спіткнувся на підйомі,
То кепкували вороги
Знайомі й незнайомі:

— А ти не кроком, ти повзком —
Ще поспішати рано,
У двох корівко молочно
Телятко ссе слухняне.

А я слухняним — не хотів,
І не хотів — обачним,
Йшов до мети, патахотів,
Хоч і бувало лачно.

Тому, напевне, й не пропав
У скрутї серця чужого,
Що часто-часто наслухав
Вітри свого минулого.

А що синці, то не біда,
Вони — в солдаті кожного,
Була б жива та молода
Надія, серцем сходжена.

СНІГИ

Вже наближаються сніги,
Принишайся світ на лях пантрує,
Як вітру поклик, навкруж
Іх лебединий подих чуо.

Вони впадуть, вони грядуть
Невідворотно й швидкоплинно,
На улоговині й долини
Мінор урочистий пролуть.

І десь над нами й поза нами,
У пригодошній імлі,
Принишуть білими нітками
Злиняле небо до землі.

Іх чистий намір — будь шасливий,
Будь слави Іх одвічний рух,
Коли вгорі — затята злипа,
Колп влизу — цнотливий пух.

Той пух затвердне і зцукріє
Аж до самісного дня,
Урочим полум'ям замріє
Його зухвала білизна.

Студене свято іскрограю,
Де маяками для живих,
Серед німого небокраю
Гайо — надійні острови.

Ах, випадає нам нечасто,
Порану вийшовши на дір,
Прокласти слід, немов покласти
Рядок найперший на папір.

І надвляючи естампи
На полотні, що аж слюють,
Завмерти в струнному екстазі,
Торкнутися вічності на мить.

Грядить, сніг! Легкий і світлий,
Я вірю, ревно вірю я.
В твою медову цноту, світле,
Як і в ясне твоє ім'я.

І не злітайте ви печально,
Що зблідла барв навкруж,
Як дух оновлення, наважно
Вже наближаються сніги.

Тому й кружляють понад позем
Моїх надій галяя ясні,
І перших саяей срібне соло
Звучать по-блжжським мей!

В КІНЦІ вистави Фросина не могла стримати сліз. Ось зараз налетять гайдаки, вдарять постріли, і вона накриє червоною хустиною такі рідні очі. І вмовляв, щоб не хвилювалася, адже це лише гра на сцені, але не допомагало. Як згадає, що таке могло б трапитися і з її Васильком, відразу перехспить подих, в горлі зупиниться болючий клубок.

А після вистави разом йшли додому. Заглядав у пряснілі очі, допитувався: — Будеш вірною? Удавано сердилася, а коли дуже наполягав, серйозно відповідала: — Все життя, Василью.

Недарма кажуть, що у кожній жінці схована перш за все мати. І тоді, коли бавився ляльками, і коли зустрічався коханого. Справді з материнською ніжністю ставилася Фросина до свого шпертого Василя. Тим більше, що в дитинстві дуже мало випало материнської ласки на його долю.

Він пам'ятає її, пенську, з дольками, що так до смерті й не могла повністю розпрямити, бо зігнулася вонн, тримаючи сапу чи лопату. Пам'ятає, як ці грубі долоні ніжно гладили його голову, а він ніяково відсадувався, великий уже. Пам'ятає і той день, коли мати підликала дітей до ліжка, і з її блідих вуст вихопилося тихе, як подих вітерцю: — Помиряті буду... На кого залишу вас, діти?

«А ми розлізлися межі людьми...» Василь приставив до громадської худоби. Хоч і хлопця ще, а кусясь хліба треба. Батько хворів, то хай хоч на хліб заробить, нічого байдики бити. І хлопчина до скі сонця, коли сон так солодко склеплює повіки, затиснувши під пахвою «Кобзаря» чи іншу книжку, брів холодною россою, збираючи до гурту громадську худобу.

А потім... Біда не приходить одна. Повернувся Василько увечері додому, до крові закусивши губу. Розбита коліно набрякло, вночі несила було склепити очі. А лікарі... Де ж настанити тих грошей, щоб іздати по лікарнях? Лише коли зорганізувався в селі колгосп, комсомол послав Василя до теплої Ялти. Та було пізно, операція не допомогла, хлопець залишився інвалідом.

— Будеш вірною мені? — На все життя, Василью.

«Колгосп «Серпень» повільно став на ноги. Було роботи бухгалтеру його Василеві Дикому. Ні норм, ні розцінок, а господарство збилося чимале. Всьому потрібно дати лад.

А найперше — сільській комсомольській організації, секретарем якої обра-

но колишнього підпасича. Василь не зчував, як став серед молоді людиною особликою, без якої не вирішувалася жодна важлива справа. І коли Євградівський райком комсомолу направила на курси комсомольських інструкторів кращого секретаря колгоспної організації, прощання було сумним.

Курси, робітничий факультет при Кіровоградському учительському інституті, нарешті, перший курс інституту і диплом народного вчителя. Мав повертатися до себе на село, щоб вчити таких же босонігих земляків своїх, але в партійній організації закладу вирішили інакше.

Ще навчаючись на робітфаці, Василь виявив чималі організаторські здібності. Тепер його, людину з високою освітою, рекомендували секретарем комсомольської організації інституту.

Рани, завдані в дитинстві, затягувалися. Василь відчув себе людиною потрібною іншим. А ще зігрівала життя його вірна Фросина. Все складалося якнайкраще і раптом... війна.

Хлопці — комсомольці одягли сірі шинелі. З заздрістю і сумом проводжали їх комсо-

моцький ватажок. Про армію йому не дозволено було й мріяти: нога...

Обняв брата Івана, що теж вирушав на фронт.

— Не сумуй, — сказав брат. — Ворога можна бити скрізь, — стиха відповів Василь.

Так на «громадському» дворі окупованої гітлерівцями Гутницької з'явився рахівник Василь Дикий. Німці не могли зрозуміти, куди зникли дантухи з мукою, як отікали військовополонені. Знав про це лише Василь та ще тісне коло його однодумців, що відвозили продукти і відводили полонених до лісу, до партизанського загону.

В селі з'явилися листівки, що закликали не вірити фашистській пропаганді, повідомляли, що Москва стоїть і буде вічно стояти, закликали бити гітлерівців і гнати їх з рідної землі.

Василь рвався до лісу, щоб зі зброєю в руках мститься поневолювачам, але наказ був залізний: розвідка, пропаганда серед населення, постачання загону бойовою силою і продуктами.

Василь не пізнавав Кіровограда. Залізані перекохи похалцем перебігали вулицю і ховалися в під'їздах. Ковані чоботи фашистських патрулів нахабно гунали тротуарами, де ще недавно спокійно прогулювалися радянські люди. І раптом знісома постане. Василь найбільше нагягнув шапку, згорбився, опустил долу очі, вдаючи затурканого селянина, та зрадник пізнав його. А через кілька днів у Гутницькій з'явилися заготовачі лісу — переодягнені агенти гестапо.

Рітер був хлопцем хвацьким і простим, одним духом перехилив склянку

самогону, за руку вітався з селянами, тихенько лаяв Гітлера і фашизм.

— Провокація, Фросю, — попередив Василь. Ситуація складалася тричужа, треба було вирішувати: залишитися в селі чи податися до лісу. Березневого ранку, коли лише займалася зоря, на Василя біля лісу чекали двоє товаришів. Та лише рипнули двері, як почувся поряд ненавистний голос сусід-поліцай:

— Далеко зібрався, Олександрів? — Спраш. В район, — владичи заклопотаного, відповів Василь.

— То, мабуть, нам по до розі.

«З одним справлюся, — міркував Василь, — а ні, товариші допоможуть». Та за селом вже чекали жандарми і поліцаї, що прибули з району.

Важко ступаючи розгубленою дорогою, йшла Фросина Степанівна до Кіровограда. Йшла просити катів, щоб помиливали чоловіка: вона ж чекає дитини. Була невіна, що німці нічого довести не змогли... Винадок, здавалося, йшов на зустріч. Колишня подруга, студентка факультету іноземних мов, складала «прошеніє», але зажадала від неї розповісти, з ким в Гутницькій зустрічався Рітер, бо в нього, мовляв, губи припухли.

Огида струснула всім тілом Фросини Степанівни, але наперри взяла. Задля чоловіка. Подала їй у вимок, побачила гестапівця. Щось знайоме було в холодному погляді риб'ячих очей.

Пані Рітер...

Взяв папері і, не читаючи, кинув у кошику.

8.

«Зв'язок налагоджувався, Німці дозволяли передавати в'язним продукти, бо самі мали від того чималі зиск. Сало, масло, яйця, молоко — все залишалося в кімнаті для парти.

«Як ти, Васю?» — писала на ганчірці, що нею обв'язав глечик зі стравою, Фросина Степанівна.

Настрий бадьорий, надлі викриватися не полишають, відповідав Василь.

А травневого дня, коли зеленіла трава і бджоли шаліли в буйовквітті дерев, комуніста Василя Дикого вивели на страту. Він витерпів всі тортури німецької катівни, тижні відчай у камері смертників, але товаришів не виказав. Василь Дикий вмер стоячи, не доживши кілька тижнів до народження сина.

Колишній ватажок сільської молоді, секретар комсомольської організації Кіровоградського учительського інституту жив мужньо і мужньо загинув. Він навечно занесений у Книгу комсомольської слави Кіровоградського міського комсомолу. Варто було б і на батьківщині його, в селі Гутницькій, де починав свою комсомольську діяльність, а потім боровся з фашистами Василь Дикий, встановити меморіальну дошку, а юним слідопитам місцевої школи детальніше вивчити життя славного земляка, відкрити в школі його музей. В цьому їм допоможе дружина Василя Олексійовича, партизанка Фросина Степанівна Дика.

В. ШАРІЙ.

Олександрівський район.

О. Я. ТЕРЬОШИН

14 листопада цього року помер член КПРС з 1919 року Олександр Якович Терьошин.

О. Я. Терьошин народився 1901 року, брав участь у громадянській і Великій Вітчизняній війнах. Нагороджений двома орденами Червоної Зірки та чотирма медалями.

З 1945 року працював в органах МВС. З 1955 року — персональний пенсіонер республіканського значення. Перебуваючи на пенсії, він брав актив-

ну участь у громадському житті Кіровограда, віддавав багато сил і енергії вихованню молоді на бойових і революційних традиціях партії і народу.

Олександр Якович — активний учасник пленумів, конференцій та масових заходів, які проводились обласним комітетом комсомолу. Він — організатор виступів петицій партії і комсомолу перед молодіжною аудиторією.

Багато зробив О. Я. Терьошин і по атеїстичному вихованню молоді, в першу чергу сам виступав як досліджений лектор-атеїст.

Будучи членом обласної ради ветеранів комсомолу при обкомі ЛКСМУ, О. Я. Терьошин чимало доклад зусиль до підготовки і проведення 2-го обласного з'їзду ветеранів комсомолу Кіровоградщини.

Світла пам'ять про Олександра Яковича Терьошина назавжди залишиться в наших серцях

СИРОТЮК М. Д., ГАЙДАМАКА М. Г., ЛАЩЕВСЬКА Т. П., КУЛІНА С. Я., НИЦОЙ А. І., МАЩИНОВ І. І., СИДЯК П. В., БАШАШИН О. О.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 30.
Телефони: відповідального секретаря — 2-43-33,
відділу військово-патріотичного виховання і спорту — 2-43-35, решти відділів — 2-43-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня Ім. Г. М. Димитрова обласного управління по пресі м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.